

VID A ČAS V KONTEXTU

Autor: [François Esvan](#)

▲ Základní

Počátky studia funkce ↗**času** a ↗**vidu** v promluvě, tj. analýzy *času v kontextu* a *vidu v kontextu*, jsou spojeny s klasickými pracemi ↗Weinricha (1964) a ↗Benvenista (1966), zaměřenými na románské jaz. Slovanskými jaz. se následně zabývají ↗Hopper (1979) a ↗Thelin (1990), ruštinou pak především ↗Chvany(ová) (1985) a ↗Paducheva(ová) (2011), češtinou ↗Esvan (2006), ↗Esvan (2015); o situaci v americké lingvistice viz ↗**vid**, oddíl 3., a ↗**čas**, oddíl 3.

1 Narativní způsob

Výchozím bodem studia *narativního způsobu* je potřeba uvědomit si specifčnost užívaného jazyka ve vyprávění, které bývá autonomní a oddělené od referenčního bodu, jímž je okamžik promluvy z hlediska vypravěče, tak aby bylo možné sledovat fikční referenční bod, který se přesouvá spolu s dějovou linií. Především proto se v narativních textech objevují deiktická adverbia jako *ted'* n. *nyní*, odkazující na pohyblivý referenční bod, nikoliv na okamžik promluvy vypravěče:

- (1) Dveře práskly. Slyšeli to oba. Fízlové, šeptal Malej. Našli pršipláště. Dveře k půdě se otevřely. Stáli **ted'** v kuželu světla. Šel k nim po schodech, pomalu, pořád svítil. (J. Topol)
- (2) „Lukáši...“ Byl rozhodnutý nechat ji v nejistotě, ale zároveň jí dát znamení, že ji má rád. Oblékl se; **nyní** měl na sobě hadry, ve kterých sem přišel. Pohlédl na ni. Seděla nahá na široké posteli. (M. Vopěnka)

V mnohých studiích se objevily snahy definovat způsob vyprávění prostřednictvím gramatických vlastností jednotlivých jaz., ovšem stanovit obecná pravidla výlučně na základě charakteristických znaků jazykového systému nelze. Přesto je možné více či méně přesně stanovit souhrn atributů, které jsou charakteristické pro různé typy promluvy. Mimo vid a čas lze mezi tyto specifické rysy, jež napomáhají rozlišit daný typ promluvy, zařadit také osobní zájmena, deiktická adverbia, pořádek slov atd.

Pro č. jsou při analýze narativního způsobu podstatné dvě vlastnosti: (i) vyprávění může probíhat v minulém i v přítomném čase, (ii) vidová opozice funguje bez ohledu na čas vyprávění, tzn. že perfektivní slovesa v prezentu ztrácejí svůj futurální význam. Tento fenomén ilustruje příklad (3) – v příkladu (3a) vypravěč zvolil perfektivní formy sloves, které nemají futurální význam, příklad (3b) znázorňuje transpozici originálního úryvku do minulého času, přičemž nevyvstala potřeba změnit užitý vid:

- (3a) Vladimír sedí u stolu v kuchyni. [...] **Vezme** odpadky a **postaví** je ke dveřím. **Umyje** lžici a hrnek od ranní kávy, **otře** je utěrkou a **uloží** do skříně. Utěrku **přehodí** přes topení. **Vezme** do ruky půllitr. Naposledy **se projde** bytem. Je klidný. (J. Rudiš)

- (3b) Vladimír seděl u stolu v kuchyni. [...] Vzal odpadky a postavil je ke dveřím. Umyl lžici a hrnek od ranní kávy, otřel je utěrkou a uložil do skříně. Utěrku přehodil přes topení. Vzal do ruky půllitr. Naposledy se prošel bytem. Byl klidný.

Užívání přítomného času v narativních kontextech, které povoluje aplikaci stejného vidu i v čase minulém, bývá nazýváno **vyprávěcí prézens** (Esvan, 2015). Plně fungující vidovou opozicí v prézentu a zmíněným užíváním dokonavých sloves bez futurálního významu se č. odlišuje od ostatních slovanských jaz. (kromě slovenštiny); viz Dickey (2000).

2 Alternace časů

Autonomní povaha narace s ohledem na moment promluvy se týká jak minulého, tak přítomného času, jelikož oba časy bývají užívány v narativních kontextech odkazující na dějovou linii. Vzhledem k tomu, že se minulý a přítomný čas ve vyprávění střídá více méně volně a ztrácí svou pravou deiktickou hodnotu, jež je pro odkázání k momentu promluvy podstatná, vyvstává otázka, zda se pravý význam časů ve vyprávění skutečně rozlišuje a pokud ano, jakým způsobem. Podle Paducheva(ové) (2011) v tomto případě neleží rozdíl mezi minulým a přítomným časem v jejich povaze „časové“, ale závisí na vztahu mezi vypravěčem a čtenářem/posluchačem. V přítomném čase se tak vytváří určitá komunikační pseudosituace, v níž je vypravěč a čtenář/posluchač v přímém kontaktu. Toto zapojení čtenáře/posluchače vysvětluje danou expresivní hodnotu přítomného času ve vyprávění, zejm. pak klasické užití tzv. **historického prézentu**, kdy vypravěč přechází z minulého do přítomného času za účelem vyzdvihnout určitý obraz děje tak, aby byl „živější“:

- (4) Slyšel jen vzdálený řinkot, jako by někdo šlapal po střepech. Vyhlédl na ulici a už to viděl. Rozbitá tabule ve výloze obchodu s počítači, nějaký ten... COM, tamhle šikmo přes křižovatku. Nebezpečně zubatým otvorem **prochází** chlap a **nese** počítač, za ním druhý s monitorem a třetí **se vrací** zpoza rohu, kde asi mají auto. Vy kurvy, ulevil si a šmátral v tašce po mobilním telefonu. (J. Balabán)

Král Václav namáhavě povstal, uklonil se nepatrně všem hostům. A jedním hřmotným skokem vyrazil skrytými dvířky v rohu čelní zdi. Hlavní stůl se podezřele zakymácel. Uprostřed pitvor se vynořil králův šašek, kde nic tu nic, do této chvíle utajený. **Vyskočí** na okraj stolu, **hodí** za dvířky, za útekem krále pokřivený škleb smíchu. Bleskem vyklouzlo zpod křesel několik trpaslíků. (A. Vrbová)

Zvláštní typ vyprávění představuje **ústní podání**. Jedná se o komunikační situaci, velice odlišnou od literární narace, při níž je vypravěč a posluchač v přímém kontaktu. Vyprávěné události tedy lze jednoduše porovnat s referenčním bodem okamžiku promluvy, a užití minulého času tak plní svou skutečnou deiktickou funkci odkazující k událostem, které se odehrály v minulosti. V momentě, kdy se vypravěč rozhodne nejen oživit určitou událost, ale vyprávět opravdový příběh s rozvinutým dějem, navrátí se k narativnímu způsobu vyprávění. Nepoužívá tedy pouze minulý čas, ale také vyprávěcí prézens, jež demonstruje užívání perfektivních forem, které nemají futurální význam (viz Esvan, 2006):

- (6) normálně o půl šesté večer zazvonila baba. já sem vařila. **otevřu** dveře. v kalhotkách ne. já dobrý večer. dobrý večer sociální pracovnice jdu se podívat jak bydlíte. (oral2013)

no tak tam **sedíme** že jo bylo štvrt na deset že jo no a .. **řikám** hele já musím jít domů tak eště jedno na mě já **řikám** já já peníze mám já už **du...** a teď **se votočím** a tatík tam seděl že jo no tak sem si dal eště jedno. a teď **du** na záchod... a **povídám** hele tati

...

Střídání časů při mluveném vyprávění je obecně velmi těsné a do přítomného času se přechází především prostřednictvím určitých typů sloves, jako jsou *verba vivendi* n. *verba dicendi*. Tuto tendenci znázorňují slovesa *říkám* a *povídám* v př. (7), představující typický rys mluveného jazyka, často stylizovaný v literatuře (B. Hrabal).

3 Vidová opozice

Při snaze interpretovat funkce vidové opozice v narativních kontextech se často odkazuje na pojmy *foreground*, reprezentující důležité události ve vyprávění, které napomáhají, aby děj postupoval dopředu, a *background*, představující méně důležité události. Typologické studie poukazují na to, že zdůrazňování popředí příběhu (*foreground*) je určitým druhem jaz. universa, které se v různých jazycích realizuje rozličnými způsoby – např. částicemi v jazyce swahili, v románských jaz. jsou používány různé druhy časů, ve slovanských jaz. pak slovesný vid. Hopper (1979) uvádí, že v ruštině se *foreground* popisuje prostřednictvím perfektivních sloves, *background* naopak pomocí sloves imperfektivních. Jedná se o hypotézu, jíž Chvany(ová) (1985) připisuje příliš zjednodušující charakter. Daný předpoklad totiž sice leží na validních základech, nelze jej však nekriticky přijmout. Co se týče č., existuje silná korelace mezi užíváním perfektivních sloves a vývojem příběhu, avšak v textech nalezneme také perfektivní slovesa následující jedno po druhém, aniž by zastupovala události rozvíjející se v čase:

- (8) První láhev v nás **zmizela** hodně rychle, hlavně zásluhou Anny. **Vypila** sama víc než polovinu. (J. Hájíček)

Dalším nedostatkem této dichotomie je fakt, že pojem *background* zastupuje vše, co není *foreground*, čili komplex velmi odlišných situací. V rámci uchopení této rozdílnosti je mimo *příběhu*, který odkazuje na pojem *foreground*, třeba rozlišit tři typy promluvy: *popis*, *komentář* a *přímou řeč* (viz Adam, 1992; Smith(ová), 2003). Z hlediska vidu a času se vcelku zřetelně vymezují *příběh* a *popis*. Při *popisu* jsou používány zejména imperfektivní formy sloves, jež vyjadřují stav n. činnost, vyskytující se přirozeně mimo děj v tom smyslu, že se nepodílejí na jeho postupu dopředu, což ilustruje část příkladu (9) v *okně se svítilo*. *Anna už byla v pyžamu* a celý příklad (10):

- (9) Došly jsme k chalupě, v okně **se svítilo**. Anna už **byla** v pyžamu. Zapadly jsme do jejího pokoje a odhodily kabáty. (J. Hájíček)
- (10) **Začíná** podzim a stromy **žloutnou, rudnou, hnědnou**; malé lázně v krásném údolí jako by byly obklopeny požárem. Po kolonádě **chodí** ženy a **naklánějí se** k pramenům. (M. Kundera)

Při vyprávění *příběhu*, tedy událostí, které posouvají příběh dál, se pak obecně používají perfektivní formy:

- (11) Doktor **poděkoval, rozloučil se** a **vyšel** s plnou taškou do mrazivého vzduchu. (Z. Zapletal)
- (12) Za chvíli **se vrátí** s lahví Martelu. **Odšroubuje** uzávěr a **podá** mi ji. (Z. Rosenbaum)

Tento základní isomorfismus mezi typem vyprávění (*popis* × *příběh*) a slovesným videm (*nedokonavost* × *dokonavost*) mnohdy nefunguje bezvýjimečně. Do zcela jasně deskriptivní části lze např. vložit určitou náhodnou událost, jež přerušuje vlastnosti popisu, které jsou „mimodějové povahy“. Tato událost, jež nemůže být hodnocena jakožto významná pro

rozvoj děje, protože se přímo netýká postav příběhu, je pak vyjádřena prostřednictvím perfektivní formy slovesa:

- (13) Moře šumělo a na obzoru **se objevil** šedý pruh deště. Dva strážníci jeli po břehu na koních, nechali je klusat v přibíhajících vlnách a pozorovali pěnu, která stříkala zvířatům okolo kopyt. V dálce za výběžkem pobřeží **vyplul** malý rybářský člun. Bylo větrno, vzduch chutnal slaně a ulpíval na rtech. (J. Mucha)

Do *příběhu* naopak lze vložit durativní události vyjádřené imperfektivními slovesy, které již neleží „mimo čas“, jak je tomu při *popisu*, ale jsou plně integrovány do průběhu děje, kde právě svou průběhovostí vytvářejí určitý druh narativního napětí. Tyto případy užívání imperfektiv jsou často považovány za prostředek „zpomalení“ vyprávění:

- (14) Autobus **vjížděl** k nástupišti číslo 23. Otec se otočil a řekl: „Jsme tady, Lucie! Vystupujeme.“ Usmála se. „Já vím, tati!“ (S. Rudolf)
- (15) Druhý den **si přicházím** pro fotky. Paní je naštěstí vzadu v ateliéru. Postarší vyzábělý prodavač vytáhne fotky z pytlíku a rozesměje se. (M. Viewegh)

Pokud imperfektivní sloveso zaujímá pozici uvnitř řetězce perfektivních sloves, událost, kterou popisuje, bývá často interpretována jako vymezená událostmi vyjádřenými perfektivními slovesy, viz (16). Omezení události na určitý interval bývá potom často explicitně vyjádřeno pomocí příslovečného určení času, viz (17):

- (16) Prolezu plotem, **běžím** do parku a zhrouťím se na nejbližší prázdnou lavičku. (M. Viewegh)
- (17) „Tak proč je tady těch obrazů tolik?“ „Protože jsou připraveny na výstavu,“ odpověděl Tomáš. Darina **chvilku přemýšlela**, a pak řekla: „Jestli se prodá těch obrazů víc než jeden, tak si ustřihnu cop.“ (K. Valášek)

Zvláštní střídání vidu v *příběhu*, jež se v č. vyskytuje poměrně hojně, reprezentuje také užití imperfektivního slovesa na konci řetězce perfektivních sloves, a to převážně v koordinaci:

- (18) Potom si zapálil cigaretu a **vyfukoval** kouř do čistého mrazivého vzduchu. (Z. Zapletal)
- (19) Polkne poslední doušek. Zaplatí a **odchází**. (J. Formánek)

Fakt, že poslední událost není výslovně uvedena jakožto završená, připouští vnímat danou událost méně příkrým způsobem, s „otevřeným“ koncem. Tato konstrukce zaujímá specifické postavení při užití vidu ve vyprávění v č.; věnovalo se mu několik autorů srovnávajících slovanské jaz.: ↯Stunová (1993), ↯Dickey (2000), ↯Esvan (2013a), ↯Berger (2013), konfrontaci s románskými jaz. se věnuje ↯ Esvan (2013b).

4 Registrující prézens

Další specifické užití přítomného času, které je při studiu aplikace vidu v kontextu třeba vzít v úvahu, je známé jako **registrující prézens** // **záznamový prézens**. Je pro něj charakteristické, že se vyskytuje pouze se slovesy v imperfektivní formě vyjadřujícími nikoli opakované n. průběhové události, nýbrž události jednoznačně ukončené. Tento typ přítomného času je užíván především v záznamech událostí a často se objevuje v biografiích, registrujících událostí, které jsou obvykle spojeny s určitým datem:

- (20) Roku 1825 Teubner náhle umírá a zanechává po sobě nešťastnou Jindřišku s malými

dcerkami. O rok později ztrácí Jindřiška i otce... (Internet)

Tento typ prezentu bývá také užíván v diářích a blozích, i v literárních textech s expresivním významem, většinou spojených se silnou subjektivizací narace (např. zmatený vyprávěč nejasně vnímá danou realitu a mechanicky vyjmenovává probíhající události, které právě zažívá) (Esvan, 2015):

- (21) a jdu si někam vyměnit Libry za Eura. Procházím si město, je tu několik katedrál a centrum je docela pěkný. Směnárna však nikde, po několika radách místních hledám poštu, kde mě peníze prý vymění. Poštu **nacházím** a Eura **dostávám** za docela blbej kurz. (Internet)
- (22) Někdo mne **pokládá** na lehátko uvnitř vozu, **měří** mi tlak, **dostávám** jakousi injekci. Sanitka **vyjíždí** a já **ztrácím** vědomí. (M. Viewegh)

Registrující prézens tedy představuje alternativní způsob vyprávění v přítomném čase. Zásadním rozdílem mezi uvedenými dvěma způsoby vyprávění, vyprávěcího × registrujícího prezentu, není pouze skutečnost, že registrující prézens bývá vyjádřen pouze jedním videm, ale zejména fakt, že registrující prézens nelze symetricky převést do minulého času. Tento typ přítomného času tedy není možné transponovat do času minulého, aniž nebylo třeba změnit užití vidové formy:

- (22a) Někdo mne **pokládal** na lehátko uvnitř vozu, **měřil** mi tlak, **dostával jsem** jakousi injekci. Sanitka **vyjížděla** a já **jsem ztrácel** vědomí. (M. Viewegh)

Na tuto asymetrii upozorňuje již Bondarko (1958), nepokouší se však stanovit pravidla distinkce mezi vyprávěcím a registrujícím prezentem a užívání imperfektivních sloves v historickém prezentu v č. obecně považuje za „fakultativní“. Toto stanovisko kritizuje Stunová (1993) a Esvan (2015).

5 Vliv žánru textů

Mimo rozlišování literárního a mluveného projevu, v němž je vyprávěcí prézens více či méně volně zaměnitelný s minulým časem, je nutné se při rozboru kontextů zaměřit také na druhy textů, v nichž se prézens vyskytuje. Vyprávěcí prézens totiž není omezen pouze na literaturu či ústní podání – můžeme jej pozorovat i v diskurzích, kdy je použití určitého času více restriktivní, tzn. že střídání přítomného času s časem minulým není obecně povoleno. Např. při vyprávění anekdot, u zápisků ve scénářích n. v receptech se také používá převážně přítomný, nikoliv minulý čas (viz Esvan, 2006):

- (23) Chlápek **přijde** pozdě v noci domů, **svalí se** na postel a **povídá** své manželce: „Promiň, miláčku, ale vsadili jsme se s kamarády v hospodě, kdo vypije víc panáků.“ „Ano? A kdo skončil na druhém místě?“ (internet)
- (24) Měkké maso **vyjmeme** a šťávu **vydusíme** na tuk, **zaprášíme** ji moukou, **zasmahneme** a **zalijeme** 400 ml vody, asi 30 minut **povaříme**, **přecedíme** a nakonec dle chuti **osolíme**. (internet)

Užívání určitého času se ovšem v průběhu času vyvíjí. Např. kuchařské recepty, jež jsou tradičně popisovány ve vyprávěcím prezentu v 1. osobě plurálu, dnes běžně bývají sdělovány v imperativu v 2. osobě plurálu, což představuje zcela jiný druh projevu.

Tyto typy textů ovšem demonstrují nejen rozdíly vztahující se k literárnímu vyprávění – málo

pravděpodobné je zde expresivní užití výše zmíněného imperativu, durativního imperfektiva sloužícího ke „zpomalení“ vyprávění i střídání registrujícího přítomného způsobujícího subjektivnější vnímání událostí.

6 Diachronní pohled

⚡Bondarko (1958) uvádí, že používání perfektivních forem bez futurálního významu bylo ve vyprávěcím přítomném běžné již v historické češtině, od 16.–17. stol. se pak v literárních textech při vyprávění rozšiřuje používání imperfektiv. ⚡Esvan (2015) poznamenává, že tato aplikace imperfektivních forem sloves objevujících se v příkladech uvedených Bondarkem (zejména od T. Svatopluka) ve skutečnosti koresponduje s povahou užívání registrujícího přítomného.

Rozsáhlá analýza systému užívání časů a vidů v č. literatuře 20. stol. navíc poukázala na další model vyprávění, a to *komplementární distribuci* (⚡Esvan, 2013a). Jedná se o těsné střídání perfektivních sloves v minulém čase s imperfektivními slovesy v přítomném čase. Přestože je tento způsob vyprávění užíván méně často než vyprávěcí a registrující prezens, je typickým prostředkem vyprávění v některých dílech K. Čapka, K. Legátové a dalších:

- (25) Vasil mu **klade** vážně ruku na rameno. „Juraji, osm let ji máme na očích –“ Hordubal se mu prudce **vytrhl**: „Jdi, jdi, nebo – – Geriči, dokud jsem živ, jako je Bůh nade mnou, neznám tě, a byl jsi můj nejlepší přítel.“ A už se Hordubal **neotočí** a **vrávorá** domů. Gerič jen **zafrkal** a dlouho, potichu **klne** do noci. (K. Čapek)
- (26) Strom se **zkroutil**, **zapraskal**, **rozštípl se** do vysoka a **padl**. Ferda **sténá** a pramínek jasné krve **stříká** do výše z jeho žíly, kterou přeřal ozubený řetěz pily. Všichni se k němu **seběhli**. Vojtěch **utahuje** kapesníkem Ferdovu ruku nad loktem, ale krev **crčí** dál. Zsinalý Ferda **omdlévá**. „Dělejte něco!“ **volá** rozčileně Janek. „Ať nevykrvácí!“ Vojtěch **shodil** košili, **trhá** ji na pruhy, Vlasta **obvazuje** poraněnému ruku a plátno **je** ve chvíliče rudé jako prapor. Vojtěch, Matěj a Janek **odnesli** Ferdu k rampě. Odvozci rychle **stáhli** řetězy kulatinu a **ujíždějí** s raněným do nemocnice. (J. & M. Tomanovi)
- (27) Pavlík **přiskočil** k matce a **točí** jí před obličejem pošlou myš. „Dívejte, mami! To přinesla Dajda!“ Žena **napřáhla** bezděčně ruku na obranu. „Bojíte se?“ „To víš.“ **Vysypala** slupky a **vrací se** do stavení. Synek **jde** s ní. „Zahod' tu myš a umyj si ruce.“ Pavlík **je** zvyklý poslouchat. **Odhodil** myš a **dívá se** s lítostí, jak dopadá na hnojiště. Byl by ji rád ukázal otcí. Otec **si obléká** kabát. Bartková ho **uchopila** za paži. „Nechod', Toňo!“ (K. Legátová)

Také užívání sloves v komplementární distribuci se však neomezuje pouze na literární texty. Tato technika je všeobecně přijímána většinou mluvčích českého jazyka a bývá aplikována při popisu krátkých videí, jakožto odpověď na otázku *Co se děje?* (⚡Schmiedtová & Carroll(ová) ad., 2006).

▲ Rozšiřující

Literatura

- ADAM, J.-M. *Les textes: types et prototypes*, 1992.
- BENVENISTE, E. *Problèmes de linguistique générale*, 1966.
- BERGER, T. Ungewöhnliche Verwendungen des Aspekts im Tschechischen: der imperfektive Aspekt in Handlungssequenzen. *ZfSl* 58, 2013, 31–42.
- BONDARKO, A. V. Nastojaščeje istoričeskoje (praesens historicum) glogolov nesoveršennogo i soveršennogo vidov v češskom jazyke. *Sl* 27, 1958, 556–584.
- DICKEY, S. M. *Parameters of Slavic Aspect. A Cognitive Approach*, 2000.
- ESVAN, F. Historický prézens v současné češtině: možnosti a meze jeho jazykových a komunikativních funkcí. In Štícha, F. (ed.), *Možnosti a meze české gramatiky*, 2006, 226–248.
- ESVAN, F. Ke střídání vidu při vyprávění v češtině. *Gramatika & Korpus* 2012, 2013a, 1–6.
- ESVAN, F. À propos de l'usage de l'imperfectif dans la narration de séquences d'événements en tchèque. *Romano-Bohemica – Journal for Central European Studies* 2, 2013b, 53–66.
- ESVAN, F. Aspectual Opposition in the Different Contexts of the Historical Present in Czech. *WS* 56, 2015, 211–216.
- ESVAN, F. Tempo e aspetto nella narrazione in ceco in una prospettiva diacronica (v tisku).
- HOPPER, P. J. Aspect and Foregrounding in Discourse. In *Syntax and Semantics* 12, 1979, 213–241.
- CHVANY, V. C. Backgrounded Perfectives and Plot Line Imperfectives: Towards a Theory of Grounding in Text. In Fleyer, M. S. & A. Timberlake (eds.), *The Scope of Slavic Aspect*, 1985, 247–273.
- KRŽKOVÁ, H. K problematice praesentu historického v ruštině a v češtině. *Sovětská jazykověda* 5, 1955, 241–255.
- PADUCHEVA, E. *The Linguistics of Narrative. The Case of Russian*, 2011.
- SCHMIEDTOVÁ, B. & M. CARROLL AD. Tense Switch in Aspect-/Non-Aspect Languages and its Implications for Information Structure. In Fabricius-Hansen, C. & B. Behrens ad. (eds.), *Explicit and Implicit Information in Text Information Structure across Languages*, 2006, 59–62.
- SMITH, C. S. *Modes of Discourse*, 2003.
- STUNOVÁ, A. *A Contrastive Analysis of Russian and Czech Aspects: Invariance vs Discourse*. PhD. diss., Univ. Amsterdam, 1993.
- THELIN, N. B. (ed.) *Verbal Aspect in Discourse*, 1990.
- WEINRICH, H. *Tempus*, 1964.
- Viz také [Slovesný čas](#), [Slovesný vid](#).